

Στεφανίδης. Τί γελᾷτε; αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

Ἔτερος βουλευτής. Νὰ γίνῃ πολὺ μεγάλο. . .

Ἴσως διὰ νὰ χωρῇ καὶ βουλευτικὰς συνεδριάσεις.

Ὁ κ. **Α. Πετιμεζᾶς** παρακαλεῖ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ζητήσῃ πίστωσιν διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ βουλευτήριον· αὐτὸ κατήντησε νεκροπομπεῖον· ἄς κάμῃ ἐν παράπτῃμα ὅπως ἤμεθα προπτήτερα.

Εἰς βουλευτής. Καὶ αὐτὸ ποῦ εἴμεθα τώρα νὰ γίνῃ φρενοκομεῖον. . .

Ἄλλ' ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τότε θὰ ματαιωθῇ ἡ αἴτησις τοῦ κ. Πετιμεζᾶ περὶ ἐξευρέσεως ἄλλου μέρους διὰ νὰ συνεδριάξωσιν οἱ κ. βουλευταί. . .

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὔριον συμπληροῦται πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Κοραΐ. Τίς ἐνθυμεῖται τοιαῦτα πράγματα; Περισσότερον ἐνθυμούμεθα ὅτι συνεπληρώθη ἔτος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ Μεγάλου Τρικούπη! Ἄλλ' ἡ καλὴ Ἑστία, τὸ κανακάρικο περιοδικὸν τῆς πρωτευούσης, θὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ τὴν Κυριακὴν μετ' εὐλαθείας τὴν πεντηκονταετηρίδα αὐτὴν, ἐκδιδομένη πλήρης ἀποσπασμάτων, ἀποφθεγμάτων, γνωμῶν τοῦ μοναδικοῦ ἥρωος τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Πιστεύομεν ὅτι τὸ φύλλον αὐτὸ θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς Ἀθηναίους, ὡς χρυσᾷ κόλυβα τῆς ἱερωτέρας μνήμης.

Τὸ νεώτατον ἔργον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τακτικώτατα ὡς ἀτμομηχανῆς ἐργαζομένης Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης εἶναι ὁ *Γαλιλαῖος* τοῦ Γαστάνου Μοντικίνη, παρασταθεὶς καὶ ἐνταῦθα πρὸ τινων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, κατὰ μετὰφρασιν ἐπιτυχῇ τοῦ κ. Διονυσίου Π. Λάμπρου. Εἰς τὸν βουλούμενον ἢ διεύθυνσις στέλλει δωρεὰν κατάλογον τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ἔργων, ὅπου ἕκαστος δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ὥρα 8η συνεδριάζοντος τοῦ Συλλόγου ὁ «Σωκράτης» ὁ κ. Κωνσταντῖνος Λουφοπούλος ὁμιλήσει περὶ «Γαμβέτα».

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ

τῶν ψαλμωδιῶν καὶ τῆς νηστείας τῶν εὐχῶν καὶ τῆς ἐγκρατείας ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐορτάζει τὸ μεσοσαράκοστο ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνοις, ἐν μασκαράταις καὶ χοροῖς.—Τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ κ. Φρίμ μᾶς ἀντικατέστησεν ἐφέτος ἐδῶ διὰ τῆς προχθεσινῆς τῆς ἐσπερίδος, εἰς ἣν συνέρρευσε πολυάριθμος καὶ ἐκλεκτὴ ἀθηναϊκὴ κοινωνία διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ὀνομαστήν καλλιτέχνιν τοῦ κυμβάλου.

Τὴν ἐννάτην ὥραν ἡ αἴθουσα τοῦ Ὑδείου ἦτο πεπληρωμένη ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐν ᾧ διεκρίνετο πληθὺς καλλωνῶν.

Ἡ κ. Φρίμ ὑψηλὴ μάλλον, παχεῖα, στρογγυλοπρόσωπος, σοβαρά, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν χειροκροτούμενη, ἀμυδρῶς ὑποκλίνουσα καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ κλυδοκύμβalon.

πκνταχοῦ αὕτη ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν κολακειῶν καὶ τοῦ θαυμασμοῦ.

Ἀμέσως ἡ βαρόννη Δεσιμαῖζ ἀφῆκε τοὺς Παρισίους ἀποχαιρετῶσα οὕτω διὰ πάντα τὸν κόσμον, τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονὰς, καὶ ἀπεσύρθη εἰς Βωκούρ. Ἐκτοτε παρήλθον δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη, ἐν δὲ τῷ μεταξύ τούτῳ ἅπαξ μόνον ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Ἡ αἰφνίδιος αὐτῆς ἀναχώρησις εἶχε μὲν προξενήσει ἐκπληξιν εἰς πάντας, δὲν παῖδες οὐκ ὤκνησαν καὶ ἀφορμὴν εἰς μακρὰ σχόλια, καθόσον ἦτο γνωστὴ ἡ σκανδαλώδης διαγωγὴ τοῦ βαρόνου, ὅστις ἐγγαμος ἐξηκολούθει διάγων βίον ἀκόλαστον, δικτήρων χορεύτριαν τῆς τελευταίας τάξεως, ἥτις ἐπεδείκνυε κυνικῶς τὴν ἀναίσχυντον πολυτέλειάν της πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μάλιστα τῆς βαρόννης καὶ τῶν τέκνων της.

Προδήλως ἡ κ. Δεσιμαῖζ ἐθεώρει ἑαυτὴν προσβεβλημένην ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ ἑαυτῆς ὡς τε συζύγου καὶ μητρός. Ὑπέθεσαν τελευταῖον ὅτι ἀπαυδῆσασα νὰ ὑποφέρῃ τοσαύτας ὕβρεις, ἐπῆλθε μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της τρομερὰ τις σκηνή, ἥς ἐνεκα ρῆξις τις κατέστη ἀναπόφευκτος.

Τινὲς, οἱ φίλοι της, ἐλυπήθησαν αὐτὴν, ἄλλοι ὥκτειραν μόνον, μετὰ ταῦτα τὴν ἐλθισμόνησαν, μεταβιβάσαντες τὸν θαυμασμόν εἰς ἄλλον νέον ἀστέρα.

Βεβαίως ἡ ἀξιοθρήνητος διαγωγὴ τοῦ συζύγου της ἐσήμαινε πολὺ, ὥστε νὰ λάβῃ αὕτη τὴν σοβαρὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ διαζευχθῇ αὐτὸν καὶ νὰ ἐξορίσῃ ἑαυτὴν ἐν τῷ κτήματι

τι ἐν Βωκούρ. Ὑπάρχουσιν ὕβρεις, τὰς ὁποίας γυνὴ τις, μήτηρ μάλιστα οὖσα, δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ· ὁ σύζυγος, ὅστις κατέστη ἄξιος τῆς περιφρονήσεως τῆς συζύγου του, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀηδίαν.

Μολαταῦτα αὕτη δὲν ἐγκατέλιπεν αὐτὸν μόνον διότι σκληρῶς τὴν προσέβαλε καὶ τὴν ἐξύβρισε. Πλὴν τούτου, ἱκανῶς σπουδαίου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλη αἰτία σοβαρωτάτη, περὶ ἧς οὐδεὶς οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ὑπῆρχε τρομερόν τι ἀπόρρητον μετὰ τῶν δύο συζύγων, τὸ ὅποιον βραδύτερον θ' ἀνακαλύψωμεν.

Μετὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας, δι' ὧν ἡ βαρόννη διήλθεν, ἀφιερώθη αὕτη εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀξιολατρεύτου θυγατρὸς της. Βεβαίως δὲ ἡγάπα ὡσαύτως καὶ τὸν υἱόν της, ἀλλ' οὗτος μακρὰν αὐτῆς ἀνῆκεν εἰς τὸν σύζυγον, εἰς δὲν ἀφῆκε τοῦτον ἄκουσα καὶ οἷονεὶ καταναγκαστικῶς. Μόνον διὰ τῆς θυσίας ταύτης καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ἔτυχεν αὕτη τῆς πλήρους ἐλευθερίας της.

— Λάβετε τὴν θυγατέρα σας, εἶπεν ὁ βαρόνος, καὶ ἐγὼ κρατῶ τὸν υἱόν μου.

Ἡδύνατο μὲν αὕτη νὰ φανῇ ἀπαιτητικωτέρα, ἀλλ' ὠφείλεν, ὅπως διεκδικήσῃ τὰ δίκαιά της, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πολὺκροτον ἀπόρρητον, νὰ διαρρήξῃ τὸν περικαλύπτοντα τὸ αἶσχος καὶ τὸ ἐγκλημα πέπλον. Ἀλλὰ κηδομένη τῆς τιμῆς τῶν τέκνων καὶ χάριν αὐτῶν ἀναγκασθεῖσα νὰ σιω-

Οἱ πρὸ μικροῦ διάλογοι παύουσι πάραυτα, αἱ κρίσεις περὶ τῶν ὥραίων διακόπτονται πρὸς στιγμήν, οἱ ἀκροβολιστικοὶ χαιρετισμοὶ σταματοῦν, καὶ αὕτῃ ἡ φιλαρέσκεια ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς καλλιτέχνης, ἥτις ἀποσπᾷ ὅλων τὰ βλέμματα καὶ τὴν περιέργειαν.

Ἡ κ. Φρύμ. θίγει διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ οἱ πρῶτοι μουσικοὶ ἤχοι ἀκούονται ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ σιγαλῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ. Μετὰ μικρὸν ἡ ἀτμοσφαῖρα ὅλη τῆς αἰθούσης πληροῦται ὑπὸ μελωδίας, ὡς θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀρώματος ἐὰν ἀνοδοῦναι πολλοὶ ἐτίθεντο εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς σημεία.

Τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τοῦ ὁποῖον θίγει τὰς ἑνας τῆς ψυχῆς· οἱ ἡχικοὶ αὐτοῦ συνδυασμοὶ δύνανται νὰ ἀναπληρώσιν ὁλόκληρον ὀρχήστραν, δύνανται ν' ἀποδίδωσιν ἐντελὲς μουσικὸν τι ἔργον, δύνανται ἀκόμη ἐγχόρδως νὰ διερμηνεύουσι μουσικὴν σύνθεσιν, ἀλλὰ τὴν δύναμιν, τὸ μυστήριον μᾶλλον τοῦ συγκινεῖν βαθέως, τοῦ παραλύνειν τὰ νεῦρα, τοῦ ἀναρπάζειν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ σφαίρας, τοῦ ἀναλύειν τὴν καρδίαν εἰς δάκρυα, τὴν δύναμιν αὐτὴν δὲν ἔχει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Φρύμ. εὐθὺς ὡς ἔθιξε τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀνῆρπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου τῆς, ἐπέβαλεν αὐτῇ σιγὴν καὶ σχεδὸν νάρκη, ἐν δὲ τῇ πολυαριθμῷ καὶ συμπεπικνωμένῃ αἰθούσῃ οὐδὲν ἄλλο ἤκουετο πλὴν τῶν μελωδικῶν ἤχων αὐτοῦ.

Πόσον ὥραία εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μουσικῆς! ἀλλὰ πόσον ἐξαισίως ἀπηχεῖ ὅταν τὴν λαλοῦν ὁ Handel, ὁ Μέντελσον, ὁ Μπαχ, ὁ Λίστ καὶ ἄλλοι! Τὸ κλειδοκύμβαλον εἶναι ὁ διερμηνεὺς τῶν παραδόλων αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων μᾶς μεταδίδει τὰς σκέψεις. Διὰ τὴν καλλιτέχνιν ὁ Δεγκουβὲ θὰ ἔλεγε, πειράται νὰ ἐμφυσήσῃ ψυχὴν εἰς τὸ ὄργανον! Ἡ κ. Φρύμ. ἐπαιξε μετὰ τέχνης ἀναλόγου πρὸς τὸ

βαθύτατον αἶσθημά της. Ἡ ταχύτης τῶν δακτύλων πτερυγίζοντων ἐπὶ τῶν κοκκάλων τοῦ πιάνου ἀπέδιδεν ὅλους τοὺς ἤχους καὶ καθὲν τούτων χωριστὰ μετὰ διαυγείας οὕτως εἶπεν μηχανικῆς. Καὶ τώρα μὲν συνδυάζει μουσικοὺς ἤχους ἐν θορύβῳ πολλῷ, τώρα ἀφίνει ἡδυπαθεῖς τοιοῦτους διὰ τῶν θωπευτικῶν τῆς δακτύλων, ἄλλοτε μεταφέρει τὸν νοῦν εἰς τὸ κελάρυσμα λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτουσι σταγόνες βροχῆς καὶ ἄλλοτε ἐνθυ, ἔχει νυκτερινὸν ἄσμα ἀηδόνος.

Δώδεκα ὅλα ἐκλεκτὰ τεμάχια τῶν βαθυτέρων γερμανῶν μουσικῶν ἐξετέλεσεν ἡ ἀκούραστος καλλιτέχνης μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ τελειότητος ὥστε ἀληθῶς ἐκ τῶν ἀκροατῶν τινὲς ἀνεμνήσθησαν τοῦ περιωνύμου αὐτῆς διδασκάλου Ρουδινσταϊν, ἐνῷ ἂν ἑτέρου πάντες ὠμολόγησαν ὅτι ὅμοιον κυμβάλισμα δὲν ἤκούσθη ἄλλοτε ποτε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὡδείου.

Περὶ ὥραν ἐνδεκάτην ἡ κ. Φρύμ. χειροκροτουμένη παταγωδῶς ἀπεχώρει, τὸ δὲ ἀκροατήριον τῆς ἐξεκένου τὴν αἰθουσαν, ἐν ἣ οὐδεὶς πλέον μουσικὸς ἤκούετο ἤχος, οὐδεμία καλλονὴ ἀπήστραπτε καὶ μόνῃ ἡ συμπαθὲς μορφή τοῦ κ. Πατρικίου ἐφάνη τελευταία γελαστή, γελαστὴ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κοντσέρτου.

Μάγκας

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ Βουλῇ. Παρεστίνετο πολὺ μία συζήτησις ἥτις δὲν εἶχε καὶ πολλὰ θέληγτρα. Οἱ μισοὶ βουλευταὶ λοιπὸν τὸ πῆραν δίπλα, καὶ εὗρισκοντο ἤδη εἰς τὸν

πήσῃ, παρητήθη. Ἡ δυστυχὴς ὅμως ὑπέφερε, διότι ὁ Ραούλ δὲν ἦτο ὅπως ἤθελεν, ἐβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ σέβας καὶ τὴν ὀφειλομένην στοργήν, ἐμάντευε τέλος τὰ κακὰ ἐνστικτὰ του. Τί ἐμελλε νὰ γίνῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρὸς του καὶ ἔχων πάντοτε ἐνώπιόν του τὰ κακὰ ἐκείνου παραδείγματα; Ποία θὰ ἦνε ἡ τύχη του; Ταῦτα ἀναλογιζομένη κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης, ἐν δὲ τῷ ὀρίζοντι τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐβλεπε πολλὰ μελανὰ σημεία.

Εὐτυχῶς παρήγορον ἄγγελον, ὡς ἐκάλει αὐτήν, εἶχε τὴν θυγατέρα της, ἥτις τῇ ἀνῆκε, μηδενὸς δυναμένου νὰ ἀποστερήσῃ αὐτὴν τοῦ πρὸς ταύτην ἔρωτος, τὴν ἀνέθρεψε δι' ἑαυτήν, ἐμφυσήσασα ἅπαντα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς καρδίας της εἰς τὴν τῆς Ἑρριέτης. Ἀμφότεραι ἡγαπῶντο μετὰ ἡμετέρας, ἐκδηλουμένης διὰ διαρκoῦς ἀνταλλαγῆς φιλημάτων, ἔζων ἡ μὲν διὰ τὴν δέ, ἡ μὲν νεᾶνις νομίζουσα, ὅτι οὐδέποτε ἀποτίει ἐπαρκῶς τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν τρυφεράν μερίμναν τῆς μητρός της, ἥς τὰς παρελθούσας ὁδύνας, τὰς παρούσας ἀνησυχίας ἔρριπτεν εἰς λήθην δι' ἑνὸς τρυφεροῦ βλέμματος, διὰ μιᾶς θωπείας, ἡ δὲ μήτηρ ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη ἐν τῇ θυγατρὶ της, ἥτις ὡμοιάζεν ἄλλως αὐτῇ καταπληκτικῶς. Τῶνόντι δὲ, ὅτε εἶχε τὴν ἡλικίαν τῆς Ἑρριέτης, ἔσχεν ὡσάυτως τὰς χαράς, τὴν ἐλπίδα, τὰς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος, τὸ ἀκτινοβολοῦν μέτωπον, τὸν γέλωτα ἐπὶ τῶν χελείων, τὴν νεότητα, νεότητα τέλος ὁμοίαν πρὸς τὴν

τῆς θυγατρὸς της, ἀκτινοβολοῦσαν ἐξ ὀνειροπολήσεων καὶ ρεμβασμῶν.

— Ὡ, ναί, μὲ ὀνομάζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν πολλάκις περιβάλλουσα αὐτὴν διὰ μακροῦ τρυφεροῦ βλέμματος· ἀνευρίσκομαι ὅλη ἐν αὐτῇ!... Ἀς μὴ μάθῃ ποτὲ τὸ αἶτιον τῆς ὁδύνης μου, διατὶ ἔχυσα τόσα πικρὰ δάκρυα!... Θεέ μου, φύλαξαι τὸ τέκνον μου!

Ἡ Ἑρριέτη Δεσμαιζ εἶχε τὴν ἰδεώδη ἐκείνην ὠραιότητα, τὴν ὁποίαν ὁ ζωγράφος καὶ ὁ γλύπτης πάντοτε ὀνειροπολοῦσιν. Ἦτο ξανθὴ, ὡς ἡ Δήμητρα, ἡ θεὰ τοῦ θέρους. Αἱ δροσεραὶ παρειαὶ της, μὲ τὴν ἄβραν στοργγύλωσιν καὶ τὸν ἐλαφρὸν χρωματισμόν, εἶχον τὴν μαλακότητα ὠρίμου ροδακίνου.

Τὸ μέτωπόν της ὑψηλόν, ἐκφράζον νοημοσύνην, αἱ ὀφρὺς ὀλίγῃ διαφανεῖς, ὡς αἱ τῶν ξανθῶν, ἀπετέλουν δύο τόξα θαυμασίως ἐξωγραφημένα. Μακραὶ βλεφαρίδες ἐκάλυπτον τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς καὶ κυανοὺς ὀφθαλμούς της, ἐνίοτε μὲν ὀλίγῃ ρεμβάζοντας, πάντοτε ὅμως γλυκεῖς. Τὸ στόμα της μικρόν, θελκτικόν, ὅπισθεν δὲ τῶν ροδοχρῶν χελείων της, πάντοτε μειδιῶντων, ἐκρύπτοντο δειλῶς, ὡς νὰ ἐφοδοῦντο νὰ δείξωσι τὴν ὠραιότητά των, δύο σειραὶ μικρῶν ὀδόντων πλουσίως ἐσμιλτωμένων, τοὺς ὁποίους ἡδύνατο τις ἐκουσίως νὰ ἐκλάβῃ ὡς λεπτοὺς μαργαρίτας ἐσφηκωμένους ἐντὸς κοραλίου.